

Cathy Bramley

Oost west, thuis best

Appleby Farm 3

Vertaald door Marjolijn Huiberts

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Vanaf de overdekte galerij aan de buitenkant van de schuur – de schuur die met een beetje mazzel binnenkort de geweldigste vintage tearoom zou zijn die ooit in het Lake District zijn deuren had geopend – had ik een panoramisch uitzicht op Appleby Farm.

Het was half juni en twee weken na die afschuwelijke dag waarop veertig koeien moesten worden geruimd omdat de veearts had vastgesteld dat ze bovine tuberculose hadden. Dat was ook de dag waarop oom Arthur wegzakte in wat tante Sue ‘een van zijn droefgeestige buien’ noemde – daar bevond hij zich nog steeds – en Charlie een dag eerder dan gepland de boerderij verliet, met de mededeling dat hij hier niet thuishoorde en dat hij het gevoel had dat hij en Ollie in de weg liepen.

Voor een buitenstaander zou het perspectief tussen toen en nu niet veel zijn veranderd. Maar er was van alles veranderd op de boerderij. Ik wist niet of Appleby Farm of de mensen die van de boerderij hielden, ooit nog hetzelfde zouden zijn.

Dat wilde niet zeggen dat ik niet nog steeds volop van alle kippen, koeien, katten, paarden, eeuwenoude muren, gammele gebouwen en dierbare mensen hier hield. Ik was gek op ze. En ik was zo blij dat ik deze traumatische tijd met ze meemaakte, om ze te steunen. Ik wilde alleen dat het niet nodig was. Daar waar Benny en Björn sinds alle gekte geen miauw hadden gegeven, had Madge de gewoonte aangenomen om overdag bij het hek te zitten van het weiland waar de Jersey-koeien zich dan bevonden, als een kleine stekelige schildwacht. Ik was ervan overtuigd dat Madge ze probeerde te

beschermen tegen ongenode gasten... zoals geïnfecteerde dassen, bijvoorbeeld.

Ik leunde op de gladde houten balustrade van de galerij, zoog mijn longen vol heerlijke zomerse lucht en keek naar de tractor die een brede maaier door het lange gras van Beech Field trok. Hij reed in rechte lijnen systematisch van de ene naar de andere kant en weer terug, waarbij er opgehoopte banen gemaaid gras achterbleven. Het was alsof je naar de traagste tenniswedstrijd aller tijden keek.

Om te beginnen was dat voor het eerst. De tractor was niet van ons en de chauffeur ook niet. Die kwamen van de naastgelegen Willow Farm. En hoewel ik hem niet had zien arriveren, ging ik ervan uit dat Harry achter het stuur zat. Het gras werd dan ook niet gemaaid om voor Appleby Farm gekuild te worden; Harry werd ermee in natura betaald.

Want kuilgras is veevoeder en met slechts de helft van de Hereford-koeien hadden we aankomende winter niet zoveel voer nodig.

De uitgedunde veestapel stond links van mij in Crofters Field. Oom Arthur, Eddy en zelfs Ross, die lieverd, hadden zich het ruimen van de besmette dieren erg aangetrokken. Nog maar twee weken geleden was het vee in drie groepen gesplitst en over de weilanden verdeeld. Nu was er slechts één groep en stond de koeienstal vol hokken met verweesde kalfjes.

Die eerste avond bleven de kalfjes maar loeien nadat ze hun moeder waren kwijtgeraakt. Ik had nog nooit zo'n hartverscheurend geluid gehoord. Die nacht had ik zelf ook flink gehuild.

Strikt genomen moest ik ontzettend veel doen en had ik geen tijd om op deze negentiende-eeuwse versie van een balkon te dagdromen. Ik keek uit over de weilanden en overwoog al mijn opties.

Ik kon alles opschrijven wat ik nog moest doen voor de opening van de tearoom. Daar zou ik een uurtje of twee zoet mee zijn. Of ik kon een moodboard maken voor het interieur. Ik zat te denken aan landelijk, niet-bij elkaar passend en shabby chic (lees: goedkoop).

Of misschien kon ik vandaag een ritje met het camperbusje maken, langs de mooie plekjes van het Lake District en zoveel thee en taart naar binnen werken als maar kon. En voor het geval je dat gulzig vindt klinken: dat is het niet... Het is marktonderzoek.

Alles. Alles was beter dan compleet de kluts kwijtraken door gedachten aan Charlie en onze langeafstandsrelatie, die met de dag afstandelijker aanvoelde. Hij was weggegaan voordat ik de kans had gekregen fatsoenlijk uit te leggen hoe ik het voor elkaar had gekregen met de zoom van mijn jurk aan de stoelhendel te blijven haken toen ik onhandig uit Harry's pick-up was gestapt. En door dat hele tbc-gedoe hadden tante Sue en ik het belangrijker gevonden om te zorgen dat oom Arthur niet gestrest raakte. Terwijl we thee voor hem zetten en hem troostten, had Harry Eddy en Ross geholpen het besmette vee van de gezonde dieren te scheiden en had Charlie zijn tas en die van Ollie ingepakt. Wat begon als een heerlijke dag was desastreus geëindigd...

'Freya, Freya, Freya!'

Ennn ik was weer terug op aarde – of op de galerij – toen Lizzie in een rijbroek en een hemdje, met haar glanzende donkere haren golvend achter zich aan, over de binnenplaats naar me toe kwam rennen, waardoor ze me uit mijn gedachten haalde.

Ze klauterde piepend, hijgend en kreunend de leistenen trap op en probeerde de meest uitgesleten treden over te slaan.

'Totaal geen conditie!' Ze snakke naar adem. 'Moet je horen.'

Ze had een radiootje bij zich en zette het geluid harder, zodat we het allebei konden verstaan.

'Mijn zus is Harry Graythwaite aan het interviewen op de radio.'

'Echt waar? Ik dacht dat hij in dat weiland reed.' Ik keek achterom naar de tractor in de verte. Dat moest dan een van zijn werknemers zijn. Jammer. Ik vond het fijn om hem tegen het lijf te lopen en met hem te kletsen.

Lizzie schudde haar hoofd. 'Dat kan niet; dit is live. Sst.'

U luistert naar Radio Lakehead en tot mijn genoegen mag ik veehouder Harry Graythwaite uit Lovedale in de studio welkom heten. Goedemorgen Harry, en wat fijn dat je gekomen bent.

‘Moet je haar horen. Zo dweperig. Ze vindt hem helemaal het einde,’ fluisterde Lizzie. ‘Ik wist wel dat ze een oogje op iemand had. Arme kerel. We moeten hem redden.’

Hé, Victoria. Fijn dat ik mocht komen.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken toen ik Harry’s stem hoorde. Ik zag hem voor me in de opnamestudio, zenuwachtig aan zijn kraag trekkend en overal op de grond opgedroogde modder en stukjes stro van zijn laarzen strooiend.

Victoria lachte tinkelend en Lizzie klakte afkeurend met haar tong. *Dus jij bent de traditionele Lakeland-boerderij van jouw familie aan het moderniseren, klopt dat, Harry?*

Denk het wel, zei hij.

Vertel ons daar iets over, kirde Victoria. Ik vind dat fascinerend!

Is dat zo? Oké. Goed dan. Nou, volgens mij zit het boerenbestaan in mijn genen. Ik kan me niet voorstellen dat ik iets anders zou doen. Sinds ik Willow Farm heb overgenomen toen mijn vader met pensioen ging, heb ik mijn stempel op de boerderij gedrukt door te investeren in toekomstbestendige...

‘Hoe heeft ze dit interview ooit kunnen regelen?’ vroeg ik aan Lizzie. Harry klonk een beetje beduusd, alsof hij niet precies wist hoe hij op de radio terecht was gekomen.

‘Ze greep hem in de pub in de kraag. Dit hoort allemaal bij haar masterplan om hem te verleiden. Ze begint met vleierij. Als dat niet werkt, dan stalkt ze hem tot hij zwicht.’

Blijkbaar vond Victoria Harry’s antwoord helemaal niet zo fascinerend, want ze onderbrak hem al na drie seconden. *Dus de landbouw neemt een hoge vlucht?*

Dat niet zozeer, maar de bevolkingsaantallen wel, antwoordde hij.

O, Harry! Je bent zo grappig. Victoria liet een schelle lach horen.

Dus al die alleenstaande moeders met acht kinderen is precies wat jullie als rijke boeren nodig hebben?

Lizzie kreunde. 'Niet te geloven.'

Eh... Britse boeren proberen aan de vraag van onze klanten te voldoen: goede kwaliteit voedsel produceren op eigen bodem. Lagere invoerkosten, kleinere CO₂-voetafdruk. Gezonder, verser voedsel. Aan-gezien bevolkingsaantallen groeien, heeft de wereld meer voedsel nodig.

O, dat weet ik niet, hoor Harry, zei Victoria gniffelend. Misschien zouden er niet zoveel dikke mensen zijn als de wereld minder voedsel had... Ooo, ik denk... Ja, ik krijg een seintje dat het tijd is voor muziek. Blijf luisteren, mensen, dit is 'All Together Now' van The Farm!

'Geniaal!' Lizzie klikte de radio uit en grijnsde.

'Was dat zo?' Ik keek haar verbaasd aan. Ik had zeker iets gemist. 'Ik had last van plaatsvervangende schaamte en ik mag haar niet eens.'

Dat was eigenlijk een leugentje: ik had niks tegen die meid. Dat zei ik alleen uit loyaliteit aan Lizzie. Victoria had me onbewust het idee voor de tearoom gegeven en daar was ik haar toch een beetje dankbaar voor. Stiekem.

'Ze heeft net bijna de hele wereld gedist! Er zal toch minstens één iemand bellen om te klagen? Dan wordt ze ontslagen, verdwijnt ze schaamtevol onder dekking van de duisternis en hoef ik haar tot Kerstmis niet meer te zien.'

'Misschien niet. Of ze wordt berucht vanwege haar beledigingen en komen mensen overal vandaan om naar haar te luisteren en gaan de waarderingcijfers omhoog,' opperde ik.

'Aan wiens kant sta jij?' Lizzie stak haar tong uit en keek toen naar het uitzicht. 'Wat doe je hierboven eigenlijk? Degene van wie je dacht dat het Harry was bespioneren?' Ze gaf me een por in de ribben.

'Ik kwam hiernaar kijken.' Ik negeerde haar en gebaarde naar de oude dubbele deuren achter ons. Ooit moet hier een of ander afdaalmechanisme hebben gezeten, maar als je nu door die deuren stapte, viel je vier meter omlaag naar de schuurvloer.

‘Ik ga ze vervangen door glas.’

‘Prachtig. Mooi is het hierboven, hè? Heel romantisch. Romeo, Romeo...’ Ze zwaaide haar arm over de houten balustrade. ‘Over romantisch gesproken, heb je onlangs nog wat van Charlie gehoord?’

‘Charlie? Eh, ja.’ Ik schoof mijn voeten over de houten vloerdelen en bestudeerde uitgebreid mijn duimnagel.

‘O kijk, daar is je tante.’

Ik boog voor Lizzie langs om naar de andere kant van de binnenplaats te kijken. Tante Sue stond bij het hek van de woonboerderij en keek vluchtig de binnenplaats rond.

Pfieuw. Ik wilde Lizzie nog niet in vertrouwen nemen over het feit dat mijn gesprekken met Charlie tegenwoordig net zo levendig waren als het scheepsjournaal van de BBC. En dat wanneer ik zo’n gesprek achter de rug had, ik een fysieke pijn voelde alsof ik droog brood had doorgeslikt dat ergens onder in mijn slokdarm was blijven steken.

Charlie en ik hielden voorheen nooit ons mond, we gingen de strijd aan om als eerste onze nieuwtjes en grappige verhalen te vertellen. We praatten nog steeds: hij vroeg hoe het met oom Arthur ging en naar het vee en hoe mijn tearoom vorderde. Ik vroeg hem naar zijn volkstuintje en Ollie en of zijn brandweercrew die dag nog levens had gered. Maar ik maakte me zorgen om datgene wat we niet zeiden. Hij zei niet meer dat hij van me hield en ik beloofde niet meer dat ik gauw terug zou komen. Ik moest echt met hem afspreken voordat het probleem erger werd dan het al was.

‘Joehoe, zoekt u mij?’ Ik zwaaide en tante Sue gebaarde dat ik naar beneden moest komen.

‘Freya, heb je even?’

‘Tuurlijk.’

Ik wilde de trap aflopen, maar Lizzie pakte me bij de arm. ‘Nodig Charlie opnieuw uit op de boerderij. Zonder Ollie. Alleen jullie twee.’

‘Daar zat ik ook al aan te denken.’ Ik zuchtte.

Ik liep verder naar beneden en glimlachte naar tante Sue.

‘Vertel, Susie Q.’ Ik sloeg mijn arm om haar nek terwijl we naar binnen liepen.

Ik zou even aanhoren wat ze wilde en daarna Charlie bellen. Als hij Ollie niet bij zich had, kon hij misschien dit weekend al langskomen.

‘Brutaal nest,’ zei tante Sue grinnikend. Ze had vandaag een turkooizen T-shirt aan dat haar ogen liet sprankelen en haar donzige witte haren goed liet uitkomen. ‘Je oom zit in de keuken te wachten. Kom even kletsen.’

Oom Arthur zat aan tafel achter een dikke stapel agrarische tijdschriften en een dun mapje waar PENSIOEN op stond. Hij keek op met een glimlach slash zucht toen we binnenkwamen. Het was tegenwoordig zijn standaardbegroeting.

De cardioloog was klaarblijkelijk ‘stomverbaasd’ over mijn ooms herstel na zijn hartaanval in april en gebruikte woorden als ‘ijzersterk’ en ‘onverwoestbaar’. Die man was zeker blind, dacht ik, het was overduidelijk dat oom Arthurs hart was gebroken nadat hij de helft van zijn geliefde levende have was kwijtgeraakt.

‘Ga zitten, Freya.’

Oom Arthur klopte op de stoel aan het hoofd van de tafel. Ik ging zitten en tante Sue deed hetzelfde naast me, tegenover haar man.

Ik keek hen allebei aan. ‘Jeetje, dit klinkt serieus. Heb ik weer een theezakje in de gootsteen laten liggen?’

Het bleef even stil. Heel even, maar lang genoeg om me te laten weten dat ik geen grapjes moest maken.

Tante Sue pakte mijn hand. Oom Arthur pakte mijn hand.

‘Freya, we willen je bedanken voor alles wat je de afgelopen paar maanden voor ons hebt gedaan. Zonder jou hadden we het niet gered,’ begon hij, zijn ogen vol vocht en verdriet.

‘En dan hebben we het niet alleen over het geld,’ zei tante Sue, die op mijn hand klopte. ‘Je was het zonnetje in huis.’

‘Wat lief.’ Ik hield mijn adem in. Er kwam een ‘maar’ aan...

‘Maar de boerderij kan zo niet verder.’ Oom Arthur streek de voorkant van zijn pensioenmapje glad en tante Sue kuchte.

‘Ik bedoel, wij kunnen zo niet verder,’ verbeterde hij zich. ‘En het verlies van de halve veestapel was verschr...’

‘Geeft ons de ruimte,’ onderbrak tante Sue hem, ‘om na te denken over rustiger aan doen.’

‘Dat is fantastisch. Ik ben zo blij dat jullie positief naar de toekomst kijken.’ Ik leunde over tafel en gaf hen allebei een zoen. Tante Sue wilde al jaren dat oom Arthur met pensioen ging. Zo te zien zou ze eindelijk haar zin krijgen.

‘We zijn dus onze mogelijkheden aan het bekijken...’ vervolgde hij.

‘Inkrimpen, de rest van het vee verkopen, alles zo eenvoudig mogelijk maken op de boerderij, en dan aan het eind van het jaar kijken wat er gebeurt,’ voegde tante Sue eraan toe.

Eenvoudig? Mijn hart nam een duikvlucht naar mijn knieën. ‘Dus... jullie willen tóch niet dat de tearoom doorgaat?’

Ze begonnen onmiddellijk ertegenin te gaan.

‘Nee, nee, dat bedoelen we niet.’

‘De tearoom is een geweldig idee!’

‘Maar dat maakt de zaken er niet eenvoudiger op, of wel?’ vroeg ik en ik probeerde uit alle macht niet nukkig te klinken. Het was hun boerderij en wie was ik om hun plannen de grond in te boren, maar Vintage Tearoom Appleby Farm was de eerste onderneming waar ik ooit echt enthousiast over was geweest. Het was mijn enige onderneming, wat dat betreft.

Oom Arthur sloeg een van zijn tijdschriften open en priemde een vinger naar de bladzijde. ‘Kijk, hier heb je een artikel over een boer die een kinderspeelterrein heeft geopend. Alle boerderijen slaan hun vleugels uit op allerlei gebieden om het hoofd boven water te houden. En hier in de buurt kun je nergens een fatsoenlijk kopje thee krijgen.’

‘Of een stukje van mijn taart.’ Tante Sue grinnikte.

‘En aan het eind van het jaar blijven we hier, houden we het huis

en de tuin, en verhuren we de landbouwgrond en de tearoom,' zei mijn oom, 'óf we verkopen de boel.'

'En kopen dan een bungalow,' zei tante Sue snel.

'We worden door de regering gecompenseerd voor het verlies van het vee, waardoor we wat geld hebben om jou terug te betalen,' vervolgde hij.

'Of om een aanbetaling te doen op een bungalow,' mompelde tante Sue.

Oom Arthur keek me aan. 'Ik proef een verborgen boodschap bij je tante. Jij ook?'

We schoten allebei in de lach en tante Sue sloeg haar armen over elkaar en hief haar boezem dicht bij haar kin.

'Maar waarom de rest van het vee verkopen?' Ik fronste. 'Kan de volgende veehouder, of hij of zij nou van jullie koopt of huurt, de Herefords niet op zich nemen?'

'Zij?' Tante Sue ging overeind zitten. 'Is dat jouw manier om te laten merken dat je interesse hebt, meissie?'

'Sue!' Oom Arthur wiebelde met zijn wenkbrauwen naar haar. 'Misschien wel, lieverd. We dachten dat dit misschien een aantrekkelijker aanbod is. Je weet wel, met een leeg doek beginnen. Of een leeg weiland...' Zijn stem klonk ver weg en mijn hart kromp ineen voor hem.

'Dus.' Ik sloeg met platte handen op de tafel. 'Wat er ook gebeurt, tegen het eind van het jaar gaan jullie met pensioen?'

Ze knikten allebei. En ik knikte. 'Daar kan ik mee leven,' zei ik en ik duwde mezelf overeind.

'Waar ga je heen, meissie?'

Ze staarden me beiden bezorgd aan.

'Ik moet aannemers regelen.'

Ik beende naar het kantoor om Goat te bellen.

Zoals tante Sue het vertelde, klonk het als een kans. Ik had zes maanden om van de tearoom een succes te maken. De beslissing over

de vergunning kon elke dag binnenkomen en je zou maar net zien dat wanneer ik Goat volgende week belde, hij zou zeggen: 'O, sorry. Ik heb net een contract aangenomen om een ziekenhuis te bouwen, dus kan ik jouw schuurtje pas over een jaar doen.' Oké, die kans was heel klein, maar je snapt me wel.

Wat er ook gebeurde, ik mocht het niet laten afweten. Ik had iets te bewijzen. Aan mijn vader natuurlijk, want hij had me het geld geleend en had voor de allereerste keer vertrouwen in mij gesteld, maar belangrijker nog: aan mezélf. Ik was in het verleden verantwoordelijkheid altijd uit de weg gegaan en dit was mijn kans om mezelf te laten zien wat ik daadwerkelijk in mijn mars had.

Ik ging aan mijn naaimachinebureautje zitten en zocht Goats nummer op terwijl tante Sue's woorden door mijn hoofd raasden: *Is dat jouw manier om te laten merken dat je interesse hebt, meissie?*

De kans dat ik de boerderij in mijn eentje kon runnen was nihil. Dat zou ik ook niet willen. Ik wist aldoor al dat ik niet voor eeuwig kon blijven; ik wist dat ik weg zou moeten zodra de tearoom draaide.

Maar tot die tijd was ik van plan om van elk seconde te genieten.

2

De volgende dag begon moeizaam toen ik wakker werd met Benny op mijn borst. We gaapten tegelijkertijd, waardoor mijn ochtendadem naar kattengeeuw rook.

‘O Benny, heb je nog nooit van flossdraad gehoord? Wat heb je gegeten?’ kreunde ik terwijl ik ineens overeind kwam.

Mijn humeur nam helemaal een duikvlucht toen ik beneden mijn grote broer Julian aan het hoofd van de keukentafel aantrof, zwarte koffie drinkend en tante Sue’s pogingen afwerend om hem te voeren. Oom Arthur zat in zijn fauteuil, verstopt achter zijn krant. Hij liet het dagblad zakken toen ik binnenkwam, wiebelde met zijn wenkbrauwen en grijnsde.

Ondanks de ontzetting en afschuw die de aanblik van Julian veroorzaakte, kon ik een spottende grijns niet onderdrukken. Mijn tante kon zelfs de onwilligste eter overhalen eten aan te nemen. Meestal begon het onschuldig genoeg met het aanbieden van een koekje. En als er bedankt werd, bood ze taart aan (zelfgebakken – gewoon een klein puntje?), daarna geroosterd brood met een gepocheerd eitje (dat ze vreemd genoeg een boterei noemt) en uiteindelijk weer een koekje.

‘Oké,’ mopperde Julian met opeengeklemd kaken. ‘Een koekje, graag.’

Tante Sue zuchtte opgelucht en schoof een bord volgestapeld met *shortbread* naar hem toe.

Het drong tot me door dat ik bij de deur stond te treuzelen. ‘Morgen, allemaal. Hallo, Julian.’

Ik stapte naar voren, raakte zijn schouder kortstondig aan ter vervanging van een knuffel en ging een eindje verderop op de bank zitten.

We keken elkaar behoedzaam aan. Niemand zou ooit vermoeden dat we broer en zus waren. Sterker nog, op dit moment zou je ons niet eens voor hetzelfde soort aanzien: ik in mijn pyjama met een 'net-uit-bed'-kapsel, slaapogen en nog steeds onpasselijk van die kat-tengeeuw, en Julian in een duur linnen pak, met donker haar zoals dat van mijn moeder, hoewel nu hij ergens in de veertig was, het een beetje dun werd en doorspekt was met grijs. Hij had priemende bruine ogen, smalle schouders en onder tafel wipten zijn knieën onophoudelijk op en neer. Hij deed me denken aan een hermelijn.

Julian keek opzichtig op zijn horloge. 'Morgen, Freya. Ik vroeg me al af wanneer je zou verschijnen. Pap zei al dat je hier uitgebreid op vakantie was. Wat heerlijk dat dat kan.'

'Nou eigenlijk...'. Mijn longen zetten zich verontwaardigd uit en ik stond op het punt hem de volle laag te geven toen ik een hand op mijn schouder voelde.

'Wat een leuke verrassing, niet?' riep tante Sue uit terwijl ze me een mok thee gaf.

Mijn broers blik kruiste de mijne en hij gniffelde.

'Nouuu...'. zei hij lijsig terwijl hij de koekjes opzijschoof. Ik nam er een en doopte het in mijn thee. 'Ik had tot diep in de nacht een conferentie in Edinburgh en in plaats van een hotel te pakken, besloot ik 's nachts door te rijden en hier binnen te wippen om te ontbijten.'

Ik rolde met mijn ogen. Hierna zou hij zeggen dat slapen voor watjes is.

'Ontbijt? O, wil je wat bacon?' begon tante Sue opnieuw.

'Potvolkoffie, Sue,' mompelde oom Arthur, die zijn krant een stomp gaf om de pagina's goed uit te vouwen.

'En ik wilde weten hoe het met jou ging, oom, na je hartaanval,' zei Julian gladjes.

‘Welke?’ vroeg ik onschuldig. ‘Die eerste met Pasen of die tweede zeven weken terug?’

Hij negeerde me, haalde zijn telefoon uit zijn zak, klakte afkeurend met zijn tong en stopte hem weer terug. ‘Ik moet zeggen dat ik verbaasd ben dat je op de been bent, oom. Hopelijk loop je niet te hard van stapel.’

Ik trapte er niet in. Julian deed niet aan visite. Hij wilde iets. Echt waar. Ik hield mijn mond en nipte van mijn thee.

‘Het gaat goed hoor, knul, lief dat je ernaar vraagt. Had je het over bacon, Sue?’

‘Nee, Artie. Ik heb hier muesli voor je.’ Tante Sue trok de krant uit zijn handen en wierp hem een blik toe die zei: en nu beter je best doen met je enige neefje.

‘Cholesterol, oom.’ Julian sloeg op zijn niet-bestaande buik. ‘Ik vermijd het zoals vermogensbelasting. Je moet goed voor je hart zorgen, ander ga je, eh...’ Hij tuitte zijn lippen om een slokje koffie te nemen. ‘Met pensioen.’

Ik kneep mijn ogen samen.

Ik had mijn vader gisteren gebeld om hem bij te praten over de plannen van mijn oom en tante om aan het eind van het jaar de boerderij te verlaten. Ik had gezegd dat ze nog niet wisten of ze alles gingen verkopen of het land gingen verpachten, en ik had gevraagd of ik tot die tijd mocht wachten om het geld dat ik van hem had geleend terug te betalen. En een dag later stond die haai op de stoep en rook hij zijn kans.

Toeval? Ik proestte het uit in mijn thee. Geen sprake van.

Toen ik in april Julian om hulp had gevraagd, vloog hij niet hierheen om bij te springen, of wel soms? O nee. Hij moest een bijbedoeling hebben en ik ging de keuken niet uit voordat ik wist wat die was.

Oom Arthur schuifelde van zijn fauteuil naar de keukenbank en begon tegen heug en meug aan zijn dagelijkse kom zaagsel. ‘Hoelang blijf je?’ vroeg hij op niet al te uitnodigende wijze.

Ik schoof over de bank naar mijn oom toe om mijn solidariteit te demonstreren.

‘Je wordt zeker weer in Londen verwacht?’ vroeg ik hoopvol.

‘Ja, ja.’ Julian fronste. ‘Maar ik wilde eerst met jullie praten.’ Hij keek van oom Arthur naar tante Sue en toen nadrukkelijk naar mij. Ik sloeg mijn armen over elkaar.

Tante Sue schonk voor zichzelf een kopje thee in, schoof een theemuts over de pot en kwam naast Julian zitten. ‘Waarover, lieverd?’

Hij klopte met zijn hermelijnachtige hand op haar arm en liet hem daar liggen. ‘Ik wil me er niet mee bemoeien en jullie hoeven me absoluut niet in vertrouwen te nemen...’ Hij liet een niet-overtuigend lachje vol zelfkritiek horen. ‘Maar hebben jullie al nagedacht over wie de boerderij zou kunnen erven?’

Ik snakte naar adem. ‘Julian!’

Het lef van die man! Waarom vroeg hij niet gewoon recht voor z’n raap of ze hem in hun testament hadden genoemd, nu hij toch bezig was?

‘Dat hebben we.’ Oom Arthur hief zijn kin. Er zaten stoppels op zijn kaak die hij met zijn scheermes had gemist. Daardoor maakte hij een kwetsbare indruk en wilde ik hem omhelzen en tegelijkertijd Julian een knal voor zijn kop geven.

Julian slikte.

‘We hebben altijd gehoopt dat de boerderij in de familie zou blijven, lieverd.’ Tante Sue zuchtte.

Oom Arthur liet zijn lepel in zijn kom vallen en er spatte melk op Julians linnen jasje (ha!). ‘Maar misschien houden we de boerderij niet aan als we met pensioen gaan, misschien verkopen we hem.’

Tante Sue schudde met haar schouders. ‘En kopen we een bung...’ Ze zag oom Arthurs kwaaië blik en haar mond klapte dicht.

‘Uitstekend!’ riep mijn broer toen hij een mep op tafel gaf waardoor we allemaal opschrokken.

‘Julian, hoe gezellig we het ook vinden dat je zomaar langswipt,’ be-

gon ik geërgerd, ‘ik snap niet wat jij hiermee te maken hebt, waarom bemoei...’

Hij wapperde met zijn hand. Wapperde. Alsof ik een irritante mug was.

‘Ik heb misschien een koper voor de boerderij.’ Hij leunde achterover en strekte zijn smalle lippen uit tot een zelfvoldane glimlach. ‘Voor de hele reutemeteut. Waarom zouden jullie tot het eind van het jaar wachten, als jullie nu al met pensioen zouden kunnen?’ Hij trok een smalle schouder op en grijnsde gemeen naar me.

Het was een ogenblik stil, waarin mijn hartslag zo tekeering dat ik bang was dat mijn hart zou exploderen.

‘Een koper?’ fluisterde tante Sue.

Ik keek van de een naar de ander: tante Sue had vol verwondering een dromerige blik in haar ogen en oom Arthur knikte peinzend.

Nee, niet knikken!

Ik dwong mezelf adem te halen. Dit moest hun beslissing zijn. Een snelle verkoop, geld in handen, een leven zonder stress. Natuurlijk kwamen ze in de verleiding. Maar ik? De tranen prikten achter mijn ogen en ik begon razendsnel volledig in paniek te raken.

En mijn Vintage Tearoom dan? wilde ik schreeuwen. Ik had de komende zes maanden al helemaal uitgestippeld. *En trouwens, dit is mijn thuis*, wilde ik brullen. Maar dat deed ik niet. Ik klemde mijn lippen met moeite op elkaar.

‘Ik weet het,’ zei Julian lachend, alsof hij het zelf amper kon geloven. ‘Wie had dat gedacht?’

Inderdaad, dacht ik, nippend van mijn thee. *Wíe had dat gedacht?*

‘Een van mijn collega-durfskapitaalverstrekkers heeft interesse. Heeft zijn miljoenen met televisiekabels verdiend. De markt voor kabels verdrievoudigde in de jaren nul. Digitaal. Daar zit het geld.’ Hij snoof en wipte op twee poten. ‘Maar goed, nu ziet hij zichzelf als boer, genietend van het goede leven.’

‘Nou, dat is toch wat?’ riep tante Sue uit.

‘Niet te enthousiast worden,’ zei Julian. ‘De boel is in slechte staat en is misschien niet zoveel waard als jullie hopen.’

‘Je meent het,’ mompelde ik.

Hij keek hebzuchtig de keuken rond en ik zag al voor me hoe hij verslag uitbracht aan De kabelman: ‘Alles moet helemaal leeggehaald worden, van boven tot onder. Maar heeft absoluut potentie.’

Dit was een verschrikkelijke ontwikkeling. Verschrikkelijk.

‘Maar als je de deal direct sluit, omzeil je makelaars en al die onzin, en besparen jullie je een hoop geld.’

‘Dit is een aardig aanbod,’ begon oom Arthur aarzelend, ‘maar we waren nog niet van plan om nu al te vertrekken, toch Sue?’

‘Artie, we moeten wel realistisch zijn. Zo’n kans krijg je niet elke dag,’ zei ze zachtjes terwijl ze zijn hand pakte.

Gelukkig niet, nee, dacht ik. Als dat zo was zou ik gek worden van de stress.

‘Oké dan, laat het me maar binnen een maand weten,’ zei Julian, die opstond alsof de zaak zo goed als beklonken was.

‘Een maand!’ gilde ik terwijl tante Sue tegelijkertijd zei: ‘Dat klinkt schappelijk.’

Ik keek oom Arthur smekend aan. Hij stond ook op en ik werd overspoeld door een golf van liefde toen ik zag hoeveel kleiner hij was dan Julian. Hij was sinds Pasen gekrompen, daar was ik van overtuigd.

‘Ik ga mezelf geen tijdslimiet opleggen, jongen. Deze boerderij is al meer dan honderd jaar in de familie Moorcroft. Je tante en ik moeten dit bespreken. Er goed over nadenken.’

‘Hij blijft niet wachten, ik waarschuw jullie alvast.’ Julian zuchtte hoofdschuddend. ‘Dat doen mensen zoals hij nooit.’

Oom Arthur staaarde zijn neef aan. ‘En ik laat me niet opjagen.’

Zet ’m op, oom Arthur! Ik kon me nog net inhouden om geen vuist in de lucht steken.

‘Het zij zo.’ Julian fronste en morrelde aan zijn telefoon.

Hier zat een luchtje aan, maar ik kon mijn vinger er niet opleggen.

‘Julian,’ zei ik bits. Hij maakte zijn ogen met tegenzin los van zijn schermpje. ‘Ik snap ’t niet. Ik heb gisteravond pas met pap gesproken over tante Sue en oom Arthurs plannen om met pensioen te gaan. En jij hebt binnen twaalf uur iemand kunnen vinden die een boerderij wil kopen. *In het Lake District*. Terwijl je op een conferentie was. *In Edinburgh*. Het komt allemaal wel erg goed uit, vind je niet?’

‘Inderdaad!’ Julian lachte en sloeg een slangachtige arm om tante Sue’s schouders. ‘Blijkbaar heeft het zo moeten zijn.’

‘Maar hoe...’ snoof ik.

Mijn broer praatte dwars door me heen. ‘Kan ik even snel een rondleiding krijgen over de boerderij voordat ik ga? Dan neem ik een paar foto’s om aan mijn contactpersoon te laten zien. Hij zal de boerderij net zo geweldig vinden als jullie, dat weet ik zeker.’

‘Tuurlijk, tuurlijk,’ zei oom Arthur en hij haastte zich naar de deur.

‘Ik ga de koeien melken, Julian, je mag komen kijken,’ zei tante Sue glimlachend.

‘Leuk,’ zei Julian, niet geheel overtuigend.

‘Ik ga me aankleden,’ verkondigde ik. ‘Daarna doe ik de kippen, goed?’

Maar niemand hoorde me. Ze waren allemaal druk bezig om regenlaarzen te zoeken die Julian paste, zodat hij zijn patserige schoenen niet zou verpesten, dus piepte ik er bokchagrijnig tussenuit naar mijn kamer.

Een halfuur later was ik terug in de keuken, gedoucht en in een geheel betere stemming. Als – maar dan ook alleen als – mijn oom en tante de boel aan Julians rijke kabelmeneer wilden verkopen, wie was ik om dat tegen te houden? Het was hun boerderij, hun huis en uiteindelijk hun toekomst. Zolang Julian maar geen spelletje met ze speelde, dat was mijn enige angst.

Er klonk gerammel bij de brievenbus en ik was net op tijd om de

brieven weg te grissen terwijl Madge tevergeefs in de lucht hapte in een poging de vingers van de postbode door de opening eraf te bijten.

‘Reclame, reclame, reclame,’ mompelde ik, bladerend door het stapeltje post. Iek! Behalve dit.

Mijn maag kneep samen toen ik de rest van de enveloppen op tafel liet vallen, maar een grote bruine in mijn handen hield.

De envelop was van de gemeenteraad. Ik hield mijn adem in terwijl ik mijn vinger onder de flap schoof. Dit was het dan. De beslissing of ik wel of niet Vintage Tearoom Appleby Farm mocht openen. In het diepst van mijn hart verwachtte ik een ja – die vriendelijke vergunningverlener van me, Patience Purdue, had dat zo goed als toegezegd. Maar er bestond altijd een kans...

Ik dacht er nog eens goed over na – ik scheurde het papier niet verder open, holde de keuken uit en de gang door naar het kantoor – ik kon maar beter eerst aan mijn bureau gaan zitten. Voor het geval het slecht nieuws was.

Ik stak mijn hand uit naar de deurklink en verstijfde. Julian was daarbinnen, zachtjes pratend aan de telefoon.

‘Die oudjes hebben zo goed als ingestemd. Jaja, ik weet het... een goudmijn.’

Ik sloeg een hand voor mijn mond om te voorkomen dat ik een gil slaakte. Die vuile hufter.

Ik wist wel dat het te mooi was om waar te zijn. *Ziet zichzelf als boer, genietend van het goede leven.* Tuurlijk.

Ik drukte mijn oor tegen de deur. Mijn ademhaling klonk zo luid dat ik amper Julians slijmerige stem kon verstaan. Ik ving iets op over slopen en wilde net naar binnen stormen toen de keuken-deur met een klap openvloog en mij halverwege het afluisteren onderbrak.

Iemand floot zonder melodietje, waarschijnlijk om de aandacht te trekken en riep toen: ‘Hallo? Volk?’

Het was Harry.

Ik dook op de keukendeur af, waardoor hij schrok, en gebaarde fanatiek dat hij stil moest zijn.

‘Sorry, slaapt er iemand?’ vroeg hij, met zijn mond in een verdwaasde glimlach.

‘Sst! Moet je horen,’ siste ik.

Met mijn wijsvinger op mijn lippen om er verzekerd van te zijn dat hij stil was, pakte ik zijn arm en sleurde hem door de gang. We drukten allebei een oor tegen de deur van het kantoor.

‘Ze hebben geen idee hoeveel het waard is,’ zei Julian lachend.

‘Wie is dit?’ mompelde Harry, fronsend van nieuwsgierigheid. ‘Wat is wat waard?’

‘Julian,’ mompelde ik hoofdschuddend, ‘en Appleby Farm.’

Zo tegen elkaar aan gedrukt was ik me bewust van de warmte van zijn lichaam die door zijn shirt straalde, en van een vaag vleugje munt in zijn adem. Ik kreeg het plotseling heet en veegde een gekruld stukje stro van zijn mouw.

‘Ja, luxueus hotel, vakantiepark, buitenverblijf... Alles kan,’ schepte Julian op.

Harry en ik keken elkaar geschokt aan.

‘Deze deal zet mij in de spotlight. Julian Moorcroft is binnen.’ En hij stootte een kwaadaardig lachje uit en beëindigde het gesprek.

‘Snel,’ gilde ik binnensmonds.

Ik klauterde de eerste paar traptredes op en sleurde Harry bij de hand achter me aan. We drukten ons plat tegen de muur toen Julian het kantoor uit kwam en neuriënd de binnenplaats op liep.

Ik ving Harry’s verbijsterde blik en slaakte een diepe, sidderende zucht. Tot mijn verbazing had ik nog steeds de brief van de raad in mijn hand en de hand van Harry in de andere. Ik liet zijn hand los, zakte langzaam op de versleten vloerbedekking van de trap en sloeg mijn handen voor mijn gezicht.

Harry kwam naast me zitten, zijn dijen drukten tegen de mijne

toen hij een arm om mijn schouders legde.

‘Freya, wat is er aan de hand? Ik kwam alleen de sleutels van de trekker halen en heb het gevoel dat ik in een Agatha Christie-verhaal ben beland,’ zei hij zachtjes.

Ondanks mijn woede over Julians achterbakse gedrag moest ik glimlachen.

‘Dat of een potje verstoppertje,’ voegde hij eraan toe, ‘dat trouwens verrassend leuk uitpakt.’

Ik pulkte aan het puntje van de envelop en voelde de tranen achter mijn ogen prikken.

‘O Harry, alsof we momenteel nog niet genoeg aan ons hoofd hebben, met de tbc en het vervoersverbod. Dan duikt Julian ineens op en beweert een koper voor de boerderij te hebben gevonden. Tante Sue en oom Arthur willen met pensioen en daar wil ik met alle liefde aan meewerken...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Maar het is niet te geloven dat Julian een poging zou doen zijn eigen familie de reële waarde van de boerderij te ontfutselen.’

Harry trok een wenkbrauw op. ‘Weet je dat wel zeker? Ik heb je broer in al die jaren maar een paar keer ontmoet, maar ik weet dat jullie qua geldzaken nooit op één lijn zaten.’

Ik zuchtte. ‘Dat is waar.’

‘Het zou bespottelijk zijn als er een hotel in de plaats van de boerderij kwam,’ zei Harry instemmend. ‘Als ik iets kan doen, laat je het me weten, toch?’

Ik voelde mijn hart opzwellen van dankbaarheid. ‘Dank je. Op dit moment heb ik een vriend nodig.’

We glimlachten een paar tellen naar elkaar en ik moest me inhouden om niet tegen hem aan te zakken.

‘Tussen haakjes, wat is dat voor brief?’ vroeg Harry, die daarmee mijn gedachten onderbrak.

‘Deze?’ Mijn lippen krulden op tot een glimlach. ‘Zullen we gaan kijken?’

Ik scheurde de envelop open en bekeek met ingehouden adem vluchtig de pagina.

Vergunningsaanvraag goedgekeurd.

‘Te gek! Vintage Tearoom Appleby Farm kan gerealiseerd worden!’ Ik blies opgelucht uit.

‘Gefeliciteerd, ik ben heel blij voor je.’ Harry grijnsde. ‘Wat is je volgende stap?’

Ik kwam overeind en zag mezelf in de spiegel die op de overloop hing. Ik kon mijn hartslag tegen mijn ribbenkast voelen, sterk en opstandig.

Ik had mezelf altijd omschreven als een gezellige, onverschrokken vrouw en Julian was ongetwijfeld een sterke tegenstander. Maar ik had het recht aan mijn zijde en dit gevecht ging ik niet van mijn broer verliezen.

‘Op dit moment? Ik ga de strijd aan met Julian. Ik laat hem Appleby Farm niet van me afpakken en al helemaal niet van tante Sue en oom Arthur.’

*

Tegen de tijd dat ik de tractorsleutels voor Harry had gevonden, koud water in mijn gezicht had geplensd en op de binnenplaats stond, zat Julian in een gestroomlijnde zwarte sportwagen met zijn raampje omlaag te kletsen met tante Sue en oom Arthur.

‘Was je van plan te vertrekken zonder gedag te zeggen, Julian?’ vroeg ik met een gedwongen glimlach terwijl ik naar hem toe boog.

‘Kan moeilijk de hele dag wachten tot jij een keer bent aangekleed,’ schamperde hij.

‘Heeft Julian jullie verteld over zijn plannen voor een luxueus hotel op Appleby Farm?’ Ik glimlachte mierzoet, terwijl ik zijn blik vasthield en aanhalingstekens in de lucht maakte bij ‘luxueus hotel.’

Hij kneep in zijn neusbrug met de ene hand en gaf een ram op het stuur met de andere. ‘Freya...’

‘Of misschien een vakantiepark of een... Wat was het andere ook alweer? O ja, een buitenverblijf.’ Ik draaide me naar tante Sue en oom Arthur om, die allebei verbijsterd keken. ‘Blijkbaar kan alles. Toch, Julian?’

‘Oké, oké. Aan de kant.’ Julian opende het autoportier, waardoor ik opzij werd geduwd toen hij uitstapte. Zijn voet belandde in een plas en modderig water spatte op zijn been.

‘Dus er is helemaal geen televisiekabelmeneer?’ Tante Sue stapte onwillekeurig naar haar man toe en haakte haar arm in de zijne. Ik voelde me plotseling schuldig. In mijn haast om Julian te ontmaskeren, had ik niet stilgestaan bij hoe zij zouden reageren.

‘Ja, ja, natuurlijk wel.’ Met een nijldige blik wreef Julian vergeefs over zijn natte broekspijp.

‘Die wil gewoon geen boer worden,’ voegde ik eraan toe. Ik sloeg mijn armen om mijn oom en tante en omhelsde hen stevig. ‘Het spijt me namens mijn slinkse broer. Ik vrees dat hij jullie probeert af te zetten.’

‘Julian?’ zei tante Sue, naar adem snakkend.

‘Is dat zo, jongen?’ vroeg oom Arthur kil.

‘Nee!’ Julian haalde een hand over zijn rode gezicht. ‘Luister. Dit is een beetje gênant, dat geef ik toe. Ik had eerlijk moeten zijn. Ik heb een geïnteresseerde koper, maar hij is investeerder en geen wannabe-boer. Ik dacht dat jullie de boerderij misschien niet als een mogelijkheid voor projectontwikkeling wilden zien.’

‘Laat staan een goudmijn, hè Julian?’ zei ik rustig.

Julian keek theatraal hoe laat het was. ‘Ik moet echt terug naar Londen.’

Ik keek hem spottend aan. Kwam dat even goed uit.

‘Maar zouden jullie dat willen overwegen? Als ik jullie een markt-conform aanbod doe?’ vervolgde hij.

‘Van zijn leven niet!’ riep ik verontwaardigd. ‘Ophoepelen, jij!’

Oom Arthur sloeg zijn arm om mijn middel. ‘Freya, we kunnen het ons momenteel niet veroorloven om een aanbod resoluut af te wijzen,’ mompelde hij en daarna voegde hij er luider aan toe: ‘Ik hou er niet van zoals jij je tot nu toe hebt gedragen, Julian. Maar ik zal een schappelijk en eerlijk voorstel overwegen. Als je nog zo’n achterbakse strek uithaalt, weet je waar de deur is. Heb je me gehoord?’

‘Luid en duidelijk,’ mopperde Julian. ‘Hoelang...’

‘En zoals ik al zei, wanneer het mij uitkomt.’ Oom Arthur stak zijn hand uit, waarmee hij de discussie afrondde, en Julian schudde hem met tegenzin.

De motor kwam brullend tot leven en binnen een paar tellen was de auto verdwenen en Julian daarmee ook. Godzijdank. Mijn oom en tante waggelden naar binnen en ik nam de boerderij in me op: de charme, de geschiedenis, de geur, de geluiden, maar bovenal het overweldigende gevoel van thuis.

Ik was zo bevoorrecht, bedacht ik, dat ik van dit kleine stukje Engeland mocht meegenieten voor zolang het in de familie zou blijven. Maar de gedachte dit erfgoed te verliezen, vervulde me met afschuw.

Opeens kroop er een tintelend gevoel door me heen. Het begon in mijn knieholtes, fladderde omhoog naar mijn ruggengraat, langs mijn armen en wervelde om mijn hoofd totdat elk haartje van mijn huid overeind stond.

Ik had geen flauw idee hoe ik in mijn eentje Appleby Farm uit de handen van investeerders moest houden, maar ik ging mijn stinkende best doen.